

RENE DENFELD

HET

VLINDER

MEISJE

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Rene Denfeld

Oorspronkelijke titel: *The Butterfly Girl*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland

Vertaling: Mieke Trouw

Omslagontwerp: Robin Bilardello

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeelden: © Yulia M. / Getty Images; © David M. Schrader/Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0413 6

ISBN 978 94 027 5878 8 (e-book)

NUR 302

Eerste druk januari 2020

Originele uitgave verschenen bij Harper, een imprint van HarperCollinsPublishers

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1
—
RUPS

Celia wist meteen dat het er niet pluis was.

Het huis zag er verlaten uit en lag op het industrieterrein vlak bij de armoedige kroegenbuurt, waar de laadperrons glinsterden van het vocht en spoorbanen de gebarsten straten kruisten. De ramen waren dichtgetimmerd en achter de kieren tussen de planken leken dekens te zijn opgehangen. De zware voordeur was bedekt met sloten.

Celia was in de buurt statiegeldflessen aan het zoeken toen het huis haar aandacht trok. Er waren nog maar weinig huizen in dit gebied, en die stonden doorgaans leeg. Dit huis niet.

Ze balde haar vuisten in de zakken van haar spijkerjack en bestudeerde het gebouw. Haar korte, weerbarstige krullen waren vuil en muf, maar hadden nog altijd een koperachtige glans. Ze was pas twaalf, maar wereldwijzer dan de meeste anderen. Tenminste, dat hield ze zichzelf voor. Diep in haar hart was ze bang dat ze nog niet genoeg wist.

Achter het dichtgetimmerde kelderraam leek een schaduw te bewegen. Celia verstijfde, maar ze dwong zichzelf adem te halen. Door

een piepklein ruitje keek iemand naar haar. Ze voelde de hitte van een menselijke blik. Heel even leken zij en de onbekende elkaar recht in de ogen te kijken.

Celia trok zich in zichzelf terug. Dat deed ze vaak. Ze kon zichzelf ter plekke laten verdwijnen, terwijl ze voor een buitenstaander gewoon het zoveelste straatschooiertje zonder toekomst leek.

Celia, die op deze wereld alleen maar in zichzelf en de vlinders geloofde, wist dat de grootste dreigingen op straat altijd reëel waren. Je had een keuze: je kon er door schade en schande achter komen, of je kon waakzaam blijven. Ze liep een stukje achteruit en rende vervolgens terug naar de kroegenbuurt. Onderweg voelde ze nog steeds die blik achter het raam op haar rug branden. Zat er woede in die blik? Of was het misschien hoop?

Naomi werd wakker en dacht een paar tellen lang dat ze weer op die ene plek was. Ze hoorde de stem van haar zus, die door de tijd heen naar haar riep: ‘Kom terug, kom me zoeken. Ik ben nu vijftwintig. Het water dat we ooit voelden druppen is weg, en de hemelse strijdswagen is weggevlogen.’

Naomi deed haar ogen open en zag dat ze zich in de zonnige logeerkamer van haar vriendin Diane bevond. Ze lag naast haar echtgenoot Jerome, opgekruld in een bed dat voorheen altijd alleen voor háár had klaargestaan als ze een van haar spaarzame bezoeken aan Diane bracht. Ze haalde opgelucht adem bij het besef dat de droom voorbij was, maar ze voelde nog steeds de verontrustende echo van de roepende stem.

Ik kom dichterbij, dacht ze. Dat was de reden waarom ze hier met Jerome in de stad was. Nadat ze bijna een jaar naar haar zus hadden gezocht, had hun zoektocht hen hierheen gebracht.

Haar neusvleugels trilden. Ze rook gebakken ham en koffie. De logeerkamer baadde in het zonlicht, en naast haar tilde Jeromes schouderblad het laken een stukje op. Over een paar minuten zou

ze opstaan en de smalle trap af lopen om met haar vriendin te ontbijten.

Diane serveerde de ham met een pittige, ingekookte koffiejus en roerei-eren met bieslooksnippers. Naomi deed een scheutje melk in haar koffie. Ze wist dat Jerome waarschijnlijk al wakker was, maar dat hij haar een paar minuten alleen met Diane gunde. Dat vond ze lief van hem.

Diane dronk haar koffie zwart, maar haar gezicht vertrok bij de smaak. Ze keek naar Naomi's melk alsof die haar kwelde. 'Was ik maar weer jong,' zei ze.

'Vroeger maakte je je nooit druk om een wolkje melk,' zei Naomi opgewekt. Ze deed ook nog eens suiker in haar koffie.

Diane was het afgelopen jaar zichtbaar ouder geworden. Haar dikke, rode haardos was grijzer geworden en op haar gezicht waren rimpels verschenen. Haar warme persoonlijkheid leek wat matter te zijn dan vroeger en Naomi zag de eenzaamheid in de slappe huid onder haar kaak. En in haar ogen.

'Blijf je lang?' vroeg Diane hoopvol.

'Waarschijnlijk niet.' Naomi sneed een stukje ham af en stak het in haar mond. 'Fijn dat Jerome mee mocht komen.'

'Dat spreekt vanzelf. Jullie zijn getrouwd.' Diances stem klonk vriendelijk, maar Naomi bespeurde een zweem van afkeuring. Was ze teleurgesteld in Naomi? De laatste keer dat Naomi Diane had gezien, was een jaar geleden, op hun bruiloft, hier in Diances woonkamer. Naomi en Jerome waren allebei dertig en het was hun eerste serieuze relatie. Voor Naomi was het zelfs de allereerste relatie in haar leven.

Ze besloot Diane er niet naar te vragen, tijdens dat ontbijt met de linnenkleurige kopjes, het melkkannetje en de bij elkaar passende ontbijtborden met bloemenranden. Buiten zongen vogels, en Naomi

hoorde dat een kraai ze het zwijgen oplegde. Ze was opgegroeid op het platteland en herkende meer dan tien soorten vogels aan hun geluid. Ze slaagde er echter niet in om haar zus te vinden.

Diane legde haar hand op de hare. 'Dus jij denkt dat ze hier kan zijn,' zei ze zachtjes.

'We hoorden dat er in deze stad meisjes worden vermist,' zei Naomi behoedzaam.

'Denk je dat je zus een van die meisjes is?'

Diane wist dat Naomi als kind was ontsnapt aan iemand die haar gevangen had gehouden. Ergens in de bossen van Oregon, diep in een vallei met veel boerderijen en kwekerijen, was ze ontsnapt via een verrot valluik. Voor het grootste gedeelte van haar leven was haar nachtelijke ontsnapping haar enige jeugdherinnering geweest. Ze had in het donker over een veld met aardbeien gerend en was gevonden door rondreizende seizoenarbeiders, die haar naar Opal hadden gebracht, een stadje dat op een dag rijden van het aardbeinveld lag. Daar was Naomi opgegroeid bij een liefhebbende pleegmoeder, Mrs Cottle. Ze was negen toen ze werd gevonden, maar ze herinnerde zich niets meer van haar verleden, hoezeer ze haar heren ook pijnigde. Haar doodsangst had haar geheugen gewist. Als volwassene was Naomi een speurder geworden die zich wijdde aan het zoeken naar vermiste kinderen. Ze dacht dat ze kinderen zoals zichzelf wilde opsporen, maar de werkelijkheid was dat ze het zusje wilde vinden dat ze destijds had achtergelaten.

Naomi schudde haar hoofd. 'Nee, daar zijn die meisjes te jong voor. Maar ik wilde er toch meer over weten. Ze zijn hier in de rivier gegooid. De kinderen die zijn gevonden, in elk geval.'

Diane fronste en liet Naomi's hand los. 'Daar heb ik helemaal niets over gehoord.'

Naomi knipperde met haar ogen en keek naar haar bord. 'Je herinnert je vast nog wel de zaak van de Green River Killer, de man

die minstens vijfenzeventig vrouwen heeft vermoord, voornamelijk prostituees en weggelopen meisjes. Hij had er al tientallen gedood voordat iemand het in de gaten kreeg.’

Diane keek meelevend naar Naomi. Ze begreep dat het moeilijk voor haar moest zijn om in het oog van de storm te blijven staan. ‘Zaten hier ook prostituees bij?’ vroeg ze.

‘Het waren dakloze kinderen. Maakt dat iets uit?’

‘Nee. Je weet wel beter,’ reageerde haar vriendin scherp. ‘Natuurlijk niet.’

Achter hen hoorde Naomi Jerome met zachte tred de trap af komen. Ooit was hij haar pleegbroer geweest, maar nu was hij haar geliefde, haar vriend en nog meer.

Diane stak haar hand uit naar haar koffie en leunde achterover. Ze kende Jerome niet zo goed.

Naomi keek op en glimlachte even. ‘Jerome, leg jij het maar uit.’

Haar slanke echtgenoot ging zitten. Hij glimlachte naar Diane en keek haar met zijn donkere ogen aan. Een lok donker haar viel voor zijn gezicht, en er vertrok een spier in het schouderblad van zijn ontbrekende arm, die hij was kwijtgeraakt in de oorlog. ‘We waren bij de speciale eenheid in Salem toen we hoorden dat hier dakloze kinderen verdwenen. Allemaal meisjes van wie de identiteit niet bekend is, omdat zelfs hun vrienden op straat hun echte naam niet kennen. Sommige meisjes zijn vermoord in de rivier teruggevonden. Naomi wil praten met een bevriende rechercheur, een bezoekje brengen aan de lijkschouwer en wat informatie verspreiden over haar zus, gewoon om uit te sluiten dat ze een van die meisjes was.’ Hij zweeg even. ‘En misschien kan ze haar ervaring gebruiken om iets voor die meisjes te betekenen.’

‘Ik hoop dat het allemaal iets oplevert,’ zei Diane zacht. Ze blies op haar warme, bittere koffie.

Jerome stak zijn overgebleven arm uit, pakte met zijn lange, slan-

ke vingers het melkkannetje en deed ongevraagd een flinke scheut melk in Dianes koffie. Zijn ogen vertelden haar dat hij begreep hoe het was om van Naomi te houden. Diane putte troost uit zijn blik.

‘Hoop is al voldoende,’ zei hij.

Een zwaarlijvige man met een beschadigd gezicht stond naar Celia te kijken. Hij droeg een blauw jack dat tot aan zijn rode nek was dichtgeritst. Het was het soort jack dat automonteurs vaak droegen, maar bij dit kledingstuk was geen labeltje met IK HEET PETE op de borstzak genaaid.

Het kon iedereen zijn. Dat was de realiteit van de straat: als er gevaar dreigde, kon het van alle kanten komen. Als puntje bij paaltje kwam, kon je niemand vertrouwen.

Daar was Celia van overtuigd.

De zware man, die zijn ogen als kleine periscopen op haar richtte, zou die griezel kunnen zijn. De man die door de straten in het centrum sloop en haar vriendinnen liet verdwijnen. Sommige meisjes werden dood gevonden, drijvend in de rivier. Andere leken in het niets te zijn opgelost. Natuurlijk kwamen zulke dingen altijd wel voor, maar de laatste tijd, in deze onstuimige, regenachtige lente met straten die donkerrood kleurden door de vele overstromingen, gebeurde het steeds vaker. Aan de lopende band.

Ze wierp nog een keer een steelse blik op hem. Zijn gehavende ge-

zicht, dat vorm kreeg door de lijnen van zijn neus en ogen, hield haar nog steeds in de gaten. Zijn misvormde oren piepten als kooltjes onder zijn vochtige, zilvergrijze haar uit. Zijn mond werd ontsierd door littekens.

Het begon te schemeren en Celia bevond zich in de kroegenbuurt. De laatste zakenlieden liepen gejaagd voorbij. Hun aktetasen tikten tegen hun heupen alsof ze paarden waren die zichzelf de sporen gaven om naar huis te snellen. Olieplasjes hadden door water glans gekregen en produceerden regenbogen onder de straatlantaarns, en de snel verspreidende duisternis herinnerde haar eraan dat het universum onmetelijk was. De lampen van de homobars gingen aan. De eerste travestieten kwamen pas in de schemering en het schijnsel van het kunstlicht naar buiten, omdat het daglicht te hardvochtig was voor hun grove gezichten en het donkere waas waar scheermessen nooit helemaal grip op kregen. Sommige travestieten hadden zulke lange valse wimpers dat ze je prikten als ze je een knuffel kwamen geven. Dat was trouwens iets wat ze vaak en graag deden.

Ze hield zichzelf voor dat ze niets te vrezen had. Ze werd beschermd door haar vrienden Stoner en Rich, de twee jongens met wie ze optrok en die net als zij op straat leefden. Altijd veiliger in een groep, had Rich een keer gezegd. De jongens stonden nu op de hoek van de straat te bedelen. Hun koude handpalmen waren vochtig en leeg. 'Hebt u misschien wat kleingeld voor me?' vroegen ze aan de voorbijschietende mannen in nette pakken. 'Meneer, ik heb honger.' Celia zag de grote stroom forenzen in hoog tempo verdwijnen. Nog even, dan waren alleen nog de daklozen over, want de avond was voor hen gemaakt.

Ze keek weer om naar de man met de littekens, maar hij hield het voor gezien en liep weg. Celia keek naar zijn kleiner wordende rug en natte schouders. Zijn plek bij de bakstenen muur was leeg, maar

er was een droge schaduw van zijn silhouet achtergebleven, als restende contouren na een atoomoorlog.

Rich zwaaide triomfantelijk met een biljet naar haar. 'Een of andere sukkel gaf me een briefje van twintig,' pochte hij toen ze naar hem toe liep. 'Kom, we gaan wat eten kopen.'

Soms dacht Celia dat ze een vogel was die boven deze straten vloog. Soms voelde ze zich meer een zuchtje wind dat in het niets kon oplossen, als de sliertjes mist die uit de goten opstegen. Maar in het diepst van haar hart was ze vooral een vlinder, met magische vleugels die verwoed klapperend naar een uitweg zochten.

Die avond belde Celia haar moeder.

De andere straatkinderen wisten niet dat ze een moeder had. Over zulke dingen praatten ze niet, want dat was te pijnlijk. Sommige kinderen zeiden dat ze wees waren, maar Celia betwijfelde dat. Ze vóélde zich hooguit wees, misschien.

Celia leende een mobieltje van een ander meisje en toetste het recentste nummer in, dat op het vochtige papiertje in haar jaszak stond. Ze ging er al bijna van uit dat dit telefoonnummer ook buiten gebruik zou zijn.

De telefoon ging echter over. Het nummer was nog bereikbaar – misschien gold dat ook voor de stem die ze aan de lijn kreeg.

'Met wie spreek ik?' vroeg haar moeder zachtjes.

'Met mij. Celia.' Celia wendde zich van haar vrienden af. Ze herinnerde zich de eerste keer dat ze de term 'opiaatverslaving' had gehoord en had begrepen dat ze het over haar moeder hadden.

'Mijn meisje.' Op de achtergrond hoorde Celia de televisie schetteren. Ze spitte haar oren in de hoop dat ze haar zusje Alyssa zou horen. Zij was nu zes jaar, even oud als Celia toen Alyssa werd geboren.

De stem werd nog zachter. 'Ik mis je.'

'Hoe gaat het met Alyssa?' vroeg Celia.

Aan haar moeders ademloze toon kon ze horen dat ze stoned was. 'Prima.'

Als Celia met haar moeder praatte, leek het verdriet zelfs door haar poriën naar buiten te lekken, en binnen een paar tellen werd ze zweverig van wanhoop, zo duizelig dat ze ergens steun moest zoeken, in dit geval de bakstenen muur waar ze zo vaak stond.

'Kom je naar huis?'

'Dat kan niet, mama. Dat weet je.'

Het bleef stil. Ze hoorde haar moeder langzaam ademhalen. Celia wenste dat ze die wereld begreep, wat dat spul allemaal met je deed.

Het andere meisje wilde haar telefoon terug en prikte Celia met een gebroken nagel in de rug. 'Ik moet ophangen, mam. Ik wilde alleen maar even dag zeggen.'

Haar moeder geeuwde. Luid en lang. 'Celia, ben jij dat?'

Celia beëindigde het gesprek. Tegenwoordig was één veeg van een vinger voldoende om een leven het zwijgen op te leggen. Ze ging op de stoeprand zitten, in het zoeklicht van de autolampen die de duisternis verkenden. De mannen in die auto's waren onderdeel van haar geworden, net als haar stiefvader. Ze had hen geproefd tot in haar vezels. Ze koersten door haar bloed. Maar dit was nu haar leven, en ze moest er iets van zien te maken.

Ach, de vlinders. Ze verzachten de scherpe randjes van deze harde wereld. Ze fladderen hoog aan de hemel en vallen als meteorieten naar de aarde. Hun iriserende vleugels laten sporen achter van rode donder, vloeibaar goud en het soort paars dat alleen de natuur kan creëren.

Celia liet haar rug even tegen haar spijkerjack rollen voordat haar spieren zich weer ontspanden. Soms dacht ze dat ze vleugels had, kale stompjes onder haar huid, en als anderen zeiden dat dat haar schouderbladen waren, zei ze: nee hoor, daar zitten mijn vleugels

verstopt. In haar fantasie hadden de andere straatkinderen ook vleugels, strak op hun rug geplooid, vochtig en pulserend – vleugels die zich nu openvouwden en veranderden in uitwaaierende wondertjes. Een flits heldergroen, het soort zilver dat licht werd, wit dat in goud veranderde.

We zouden als een legioen van vlinders de nachtelijke hemel in kunnen vliegen, dacht ze. Als alle straatkinderen opeens opstegen, zou het donkere hemeldak gloeien van de gouden wervelingen. Of misschien, dacht ze, ben ik daar wel alleen.

Ze ademde diep uit en steeg op.

Naomi wist dat de grond bij elke zoektocht belangrijk was.

Ze had aan tientallen zaken van vermiste kinderen gewerkt, en elke zoektocht begon op de grond. Die kon zacht zijn, bezaaid met sparrennaalden, zoals in het geval van een padvinder die van het pad was afgeweken. Of bevroren en bedekt met sneeuw, zoals bij een kind dat in de wouden van de Pacific Northwest was zoekgeraakt. Of doorsneden met voren van beton, een dampende vlek zwart asfalt op een straat in de stad.

De grond was belangrijk omdat die haar altijd ergens bracht. Door de stappen die ze op de grond zette, zou ze haar zus uiteindelijk vinden. Bij die gedachte popelde ze om aan de slag te gaan.

Ze wist dat ze eerst naar de donkerste straten moest. Ze ging op zoek naar de mensen die daar leefden.

De orde heette Zusters van Barmhartigheid, en het gebouw stond in een straat die bekendstond om de junks en de zuiplappen. In de invallende duisternis liep Naomi langs groepen straatnomaden, stoffig in zwart leer, en aan lagerwal geraakte alcoholisten met gezichten als

gebutste kersen. Een magere oude vrouw met plukjes haar op haar kalende schedel doorzocht met een kakelende lach het slib in een goot. Er was een verontrustend aantal gezinnen – moeder, vader, één of twee kinderen, allemaal met de vermoeide, gespannen blik die bij de armoede hoorde. De lange rij waarin ze stonden, was verder het enige waaraan te zien was dat ze dakloos waren.

In de rij, die zich uitstrekte tot om de hoek, heerste de keurige discipline van de honger. Naomi had in het verleden vaak arme kinderen opgespoord – doorgaans hadden de armen haar het hardst nodig – en ze had ondervonden dat er nergens meer discipline te vinden was dan bij de mensen die bijna niets hadden. Wanhoop was een heel krachtige prikkel om in het gareel te blijven.

Ze liep langs de rij naar de voordeur. Achter haar werd nauwelijks geprotesteerd, en ook dat hoorde bij de armoede. De mensen waren bang dat ze dan niets meer kregen en dat hun maag leeg zou blijven. De lege kantine stond vol met tafels en gammele stoelen, alsof het een gewone eetzaal was, maar het verschil was dat er hier een non achter het buffet stond. Haar vermoeide, warme ogen keken Naomi aan.

‘We zijn nog niet open. Achteraan aansluiten.’

In de open keuken roerden vrijwilligers in de enorme pannen, die gevuld waren met iets wat naar bonen rook. Gigantische bakplaten met maisbrood werden uit de ovens gehaald. Op een tafel vlak bij de keuken stonden papieren bekertjes en kannen met water, bedoeld voor zelfbediening. Aan de muur hing een schoolbord met het menu erop: RIJST, BONEN EN MAISBROOD. BETAAL WAT JE KUNT MISSEN OF DOE CORVEEKLUJES IN RUIL VOOR ETEN.

‘U krijgt vast veel afwashulpen.’ Naomi liep naar het buffet. Ze was al voorbereid op de achterdocht en haalde haar detectivevergunning tevoorschijn. ‘Ik ben niet van de politie,’ zei ze. ‘Ik zoek iemand. Mijn zus, om precies te zijn.’

De vermoeide ogen keken haar aan. Door de nonnenkap was er een blijvende rimpel in het voorhoofd van de vrouw ontstaan. ‘Wij doen geen mededelingen over onze klanten.’

‘Fijn dat u hen “klanten” noemt.’ Naomi glimlachte. ‘Doorgaans hoor ik het woord “cliënten”, alsof ze hooguit worden geduld of een molensteen om de nek van de spreker zijn.’

De non was blijkbaar niet bereid te ontdooien. Naomi was zich bewust van het lichaam onder het habijt aan de andere kant van het buffet: de uitputting, de logge, moeizame strijd tegen de onrechtvaardigheid. ‘Geloof me, ik ben hier niet om iemand last te bezorgen,’ zei ze. ‘Hebt u misschien een mededelingenbord waarop ik een boodschap kan achterlaten?’

Het antwoord was een kort knikje. De non keek over Naomi’s schouder en glimlachte nu wel breeduit, omdat de gaarkeuken openging. De gezinnen, de zuiplappen en de daklozen liepen achter elkaar de zaal in en de non begroette iedereen met een naam, een persoonlijk woordje of een vraag die liefhebbend klonk.

Het mededelingenbord hing in de aanbouw van de gaarkeuken. Daar zag Naomi ook een rij brievenbussen, bedoeld om de daklozen in elk geval een postadres te geven. Het mededelingenbord hing vol met briefjes. *Tony, bel me alsjeblieft. Je broer*, stond op een van de briefjes. *Ik zoek mijn biologische moeder*, stond op een ander briefje, met de nodige details erbij. Aankondigingen voor AA-bijeenkomsten. Hulp voor veteranen. Praatgroepen voor mensen met PTSS.

En er hingen posters voor de vermiste dakloze meisjes. Naomi’s bloed werd koud toen ze ze las. De meeste vermiste meisjes hadden niet eens een echte naam – ze stonden bekend onder hun straatnamen als Mercedes en Diamant. Luxeproducten, uit droomwerelden die bij een totaal ander leven hoorden. Tot haar opluchting zag ze op de oudere posters een vertrouwde naam staan: *Neem alstublieft*

*contact op met rechercheur Winfield van de staatspolitie. Maar daar-
onder hingen de 'Meld Misdaad Anoniem'-flyers, verzoeken om tips
waarmee de moordzaken konden worden opgelost, en daarop stond
het telefoonnummer van het plaatselijke FBI-team. Naomi fronste.*

Uit haar grote schouder tas haalde ze een flyer, waarop de tekst
met felgele stift was omcirkeld om in het oog te vallen. Ze prikte de
flyer op het midden van het bord.

*Ik ben op zoek naar mijn zus. Ze is nu rond de vijftientig, stond
er op het papier. Naomi had het handjevol details dat ze zich kon her-
inneren eraan toegevoegd: de land- en akkerbouwvallei in Oregon
waar ze waren vastgehouden, de ondergrondse bunker waarin een
man hen had opgesloten, het jaar van haar ontsnapping. Ze wist niet
eens hoe haar zus heette, dus ze kon er geen naam aan toevoegen. Ze
had haar tekst besloten met: *Als je haar kent, vertel haar dat het me
spijt en dat ik haar mis.**

Ze zette een stap naar achteren.

Een oude man, knorrig van de alcohol of van andere substanties,
was vrijwel geluidloos achter haar komen staan. Naomi rook zijn
vieze adem. Hij knipperde met zijn ogen en las haar bericht. 'Er zijn
een heleboel meisjes op de wereld,' zei hij. Hij lachte zijn paardentan-
den bloot.

'Dat weet ik.' Naomi's stem klonk schor.

'Hoe ziet ze eruit?' vroeg de oude man. Zijn stem klonk zowaar
vriendelijk.

'Dat weet ik niet,' bekende Naomi.

'Heb je geen foto?'

'Nee.'

'Wat ben jij nu voor een zus als je niet eens een foto hebt?'

Buiten was de rij verdwenen. De trottoirs waren leeg. Door het vuile
raam achter haar zag ze dat alle tafels vol zaten. De klanten aten bor-

den vol verrukkelijk uitzierende bonen, en plakken maisbrood die aan tafel met honing werden besprenkeld. Een meisje met sluijk blond haar keek naar Naomi. De moeder raakte haar hoofd aan en het kind richtte haar aandacht weer op haar bord.

Naomi voelde zich hol van wanhoop. Haar stemming was even zwart als de duisternis om haar heen. Ze liep door de straat en benaderde elk geïmproviseerd afdakje, iedere persoon die in een deuropening lag te slapen. Elke keer begon ze met: 'Ik ben op zoek naar mijn zus,' maar aan het einde van de straat stond ze stil, omdat de moed haar ineens in de schoenen zakte.

Deze zaak was heel anders dan al haar andere zoektochten. Juist omdat die andere vermiste kinderen geen familie van haar waren, had ze onder ogen kunnen zien dat ze misschien nooit gevonden zouden worden. Nu begreep Naomi de paniek van de ouders, dat ze nauwelijks konden ademhalen zolang hun kind vermist werd. Zelfs in haar slaap was ze nog op zoek. Als er een link bestond tussen haar zus en de vermiste dakloze meisjes zou ze die vinden. Uit ervaring wist ze dat thuisloze mensen elkaar wilden beschermen. Misschien waren ze bereid haar te helpen.

Ze liep langs kampeerbusjes met tentzeilen eraan, langs een zuip-lap die op de stoep overgaf. Tentenkampjes die uit het niets op parkeerterreinen waren ontstaan, de vochtige geluiden van seks in een steegje. In de verte zag ze de lichten van de bars. Ze rook uitlaatgas-sen en hoorde portieren van auto's open- en dichtgaan. De tippel-zone. Aan de rand van de lichtcirkels zag Naomi gestalten die op kinderen leken. Ze waren in het halfdonker aan het bedelen. Bedelen en misschien wel iets ergers.

Ze liep in hun richting.